За тих прадавніх буряних часів,
Коли творець, тривогою пойнятий,
Руйнуючи старе, творив нове,
За тих часів, коли він нетерпляче
Трусив землею, мов чолом своїм,-
Тоді рука шалена океану
Від східної окрайки суходолу
Відторгнула, о Африко, тебе,
Щоб на дрімотних чатах ти стояла
В гущавині повитих млою пущ.
Отам одна, самотня і відлюдна,
Збирала ти глибокі таємниці,
Читала дивні письмена стихій,
І невиди?ма магія природи
В тобі будила прагнення до тайн.
На себе вдягши машкару потворну,
Глумилась ти над всім страшним і лячним.
Хотіла танцем подолати жах,
Розпалюючись в маренні величнім
Під очманілих барабанів грім.

О, вкрита тінню!
Твій прекрасний лик
Затулений був темним запиналом
Для поглядів презирливих і заздрих.
Вони прийшли, принісши сталь кайданів,
Вони прийшли, мисливці на людей.
В них пазури гостріші, ніж в гієни,
А пітьма їхніх серць гордливих більша,
Ніж вічний морок пралісу твого.
Страшна жадібність їх цивілізацій
Своє єство нелюдське появила,-
І чорний пил по стежках лісових,
Зволожений твоїми слізьми й кров'ю,

На багнище криваве обернувся.
Підошви їх розбійницьких чобіт
Огидним брудом слід свій залишили
На стоптаній історії твоїй.
І в той же час за даллю океану
В оселях їхніх вранці і надвечір
Церковні дзвони голосно лунали,
Вславляючи господню милосердість,
І діти грали на руках у неньки,
І в пишній пісні їхнього поета
Складалась шана цноті і красі.

Тепер, коли на заході ночіє
І дихать тяжко, наче в передгроззя,
Коли з барлогів виповзають звірі
І, виючи, вістують присмерк дня,-
Зведись, поете цих часів рішучих,
І стань, залитий сяєвом вечірнім,
При дверях дому скривдженої жінки
І їй скажи: "Прости..."
Над хижим ревом
Хай це твоє благання піднесеться,
Як днів твоїх останнє чисте слово.

1936

Перекладач: М. Бажан